

КОЛЕКЦИЯ
ЖК
КЛАСИКА

*„Класика е това, което на всеки му се
иска да е прочел, но никої няма желание
да четє!“*

Марк Твен

РАЗКАЗИ ЗА ШЕРЛОК ХОЛМС
Артър Конан Дойл



Издателство
ПАРИТЕТ
РУСКИ КНИГИ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

© Предпечатна подготовка Паритет ООД

РАЗКАЗИ ЗА ШЕРЛОК ХОЛМС

Артур Конан Дойл. 224 стр.

Превод: Ц. Доброджалиев

Шерлок Холмс се заема да разследва най-заплетените случаи, които се оказват непосилни за ченгетата от Скотланд Ярд.

На моста е убита съпругата на американски златотърсач, заселил се в Англия. Заподозряна е прислужницата. Младата жена бяга със съседа си, като взема ценните книжа на съпруга. При разглеждането на случая Холмс заключава, че клиентът премълчава нищо.

Секретарят на професор е мистериозно убит в селската му къща. Дотичвайки с викове, възрастната икономка успява да чуе шепота на умирация: „Професоре, това беше тя“, а дясната ръка на жертвата стиска пенсне в златна рамка.

Особеният ум, неизчерпаемата енергия, невероятната логика и наблюдателност не подвеждат Шерлок Холмс. Набитото му око забелязва най-малките детайли и тънкият му ум лесно ги свързва, стигайки до неочаквани, но винаги правилни заключения.

Серията книги „Колекция класика“ ще зарадва вас и вашите близки и може да се превърне в прекрасен подарък за всеки от тях. Достатъчно е само да си изберете книга и да се отдадете на удоволствието от четенето!

**За поръчка на книги от сайта
www.paritetbg.com – 20% отстъпка!**

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена в каквато и да е форма без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-367-1

ТЪРСЕТЕ В „КОЛЕКЦИЯ КЛАСИКА“

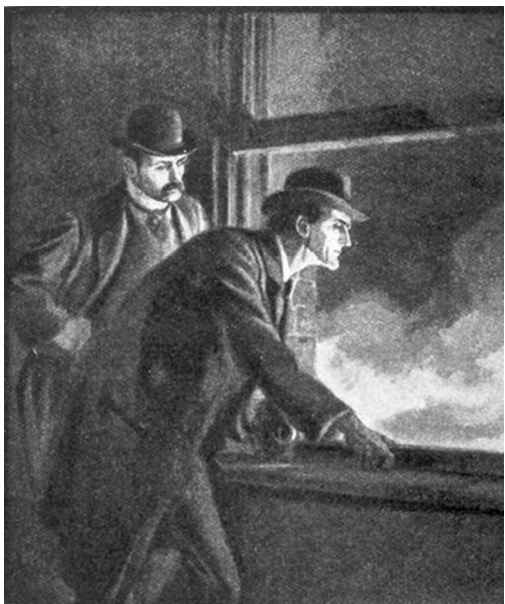


1. Истории от американски писатели – М. Твен, Ф. Брет Харт, Ъ. Томпсън-Ситън, О. Хенри, Дж. Лондон
2. Разкази от английски писатели – О. Уайлд, Дж. К. Джеръм, А. Конан Дойл, Р. Киплинг, Саки (Х.Х. Мънро)
3. Франсис Брет Харт. Двама американци и други разкази
4. Руски народни приказки
5. Разкази от руски писатели - А. Пушкин, Ив. Тургенев, А. Чехов, А. Куприн, Ив. Бунин, М. Булгаков, А. Платонов.
6. Андрей Платонов. Разкази
7. Ги дьо Мопасан. Господин Паран и други разкази
8. Джеръм К. Джеръм. Трогателна история. Разкази и есета
9. Артър Конан Дойл. Да стигнеш навреме. Разкази
10. Едгар Алън По. Страшни разкази
11. Кратки разкази от цял свят
12. Марк Твен. Невероятни истории. Разкази

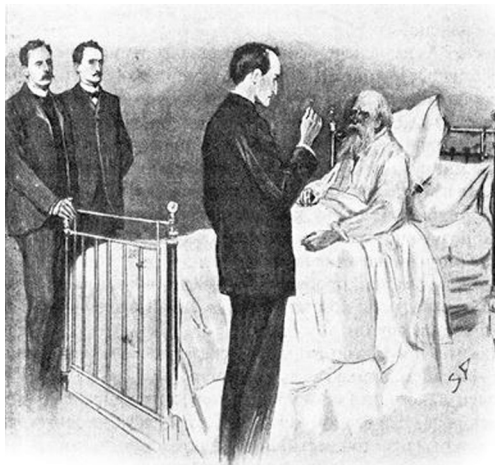
13. Приказки – П. Бажов, Н. Лесков, В. Гаршин, Д. Мамин Сибиряк, Братя Грим, Х. К. Андерсен, О. Уайлд, Г. Райчев, Е. Пелин
14. Джек Лондон. Властелинът на Магиите. Разкази
15. Бърнард Шоу. Пигмалион и шест разказа
16. Повести – А.Толстой, А. Платонов
17. Петлето и други повести – Алексей Толстой
18. Съветски разкази от началото на XX век – М. Горки, Ал. Куприн, В. Шишков, Ал. Грин, Ал. Толстой, Вл. Булгаков, А. Платонов
19. Истории за деца от руски писатели – Л. Толстой, Н. Лухманова, Д. Мамин Сибиряк, Ал. Серафимович, Вл. Дуров, Ал. Куприн, Л. Чарская, Ал. Толстой
20. Смешни разкази от близо и далеч – М. Твен, О. Хенри, Р. Бенчли, А. К. Дойл, Дж. К. Джеръм, Ч. Левър, Х. Х. Мънро (Саки), С. Чорни, А. Аверченко, А. Чехов

СЪДЪРЖАНИЕ

| | |
|-----------------------------|-----|
| НЕЩАСТНИЯТ СТАРЕЦ | 7 |
| ЗЛАТНИТЕ ОЧИЛА | 31 |
| КРАЖБАТА НА ЧЕРТЕЖИТЕ | 69 |
| ТИГЪРА ОТ САН ПЕДРО | 121 |
| ХИТРОТО ОТМЪЩЕНИЕ | 175 |



НЕЩАСТНИЯТ СТАРЕЦ



Тази сутрин Шерлок Холмс беше меланхоличен и философски настроен. Този пъргав и практичен човек понякога изпадаше в такива настроения.

– Видяхте ли го?

– Кого? Старецът, който излезе от вашия дом ли?

– Да.

– Срещнах го на вратата.

– Какво впечатление ви направи?

– На нещастно, дрипаво същество, милости-
во и безполезно. Този човек ваш клиент ли е?

– Боже мой, може и така да се нарече.

– За какво се отнася?

Холмс взе от масата си една изтъркана ви-
зитна картичка.

– Индивидът, който ни занимава, Джозиас
Амбърли, беше вторият от съдружниците на
фирмата „Брикфал и Амбърли“, производител-
ли на бои от добре познатата ни марка. След
като забогатя, той се оттегли от фирмата си на
61-годишна възраст, купи си къща в Луишам и
се настани там на почивка след един живот, из-
пълнен с усилена работа. Изглеждаше, че при-
ятното бъдеще му е осигурено.

– Наистина.

Холмс хвърли поглед към няколкото надрас-
кани думи на гърба на един плик.

– Това се случи през 1896 година, Уотсън.
В началото на 1897 той се ожени за една жена,
по-млада от него с двацет години. Удобства,
жена, почивка, съвсем прав път се очертаваше
пред него. И достатъчни бяха две години, за да
се превърне той в това, което виждате – най-
съсипаното, най-окаяното създание, пълзящо
под слънцето.

– Какво му се е случило?

– Този Амбърли се беше пристрастил към шахматната игра, която допаднаше и на един негов млад съсед – лекар. Доктор Рай Ърнест, забелязах името му, посещаваше често Амбърли. Жената на Амбърли и докторът са избягали миналата седмица и тя е ограбила касата, пълна с документи и ценности, трудолюбиво спечелени от добряка. Ще намерим ли дамата? Ще спасим ли парите?

– Какво ще правим?

– Непосредственият въпрос е какво вие, драги Уотсън, ще направите. Например дали ще бъдете тъй добър да разследвате случая заедно с мен. Вие знаете колко съм зает в този момент. Нямам време да отида в Луишам, а при това и събраните сведения са много неопределени. Старецът настояваше да замина, казах му, че не мога да напусна Лондон. Той е готов да приеме заместника ми.

– На ваше разположение съм. Наистина едва ли ще мога да ви помогна много, но ще се постарая.

И тъй, през един летен следобед аз се запътих за Луишам, като мислех само за работата, която ми предстоеше да извърша, и за случая, за който се говореше из цяла Англия.

Смрачаваше се вече, когато се върнах на Бейкър Стрийт, за да дам отчет за извършено-

то. Шерлок Холмс се беше излегнал в плюшено-то кресло с цялата дължина на сухото си тяло, с лула в устата, обвит в гъсти облачета дим, с натезали клепки. Щях да го помисля за заспал, ако блестящите му зеници не ме пронизваха като стрели всеки път, когато прекъсвах моя доклад или на ония места, които му се виждаха съмнителни.

– Къщата на господин Джозиас Амбърли – казах аз – се нарича „Убежището“. Тази подробност сигурно ще ви заинтересува, Холмс. Вие знаете какво е там, монотонните улици, тъмните пътища, центърът прилича на елегантен остров, там се намира тази стара къща, заградена с висока, обрасла с лишеи и мъх стена, стената...

– По-малко поезия, Уотсън! – строго рече Холмс. – Да кажем, че стената е била висока, тухлена.

– Така да бъде. Аз нямаше никога да узная, че къщата се нарича „Убежището“, ако не бях попитал един скитник, който пушеше на улицата. Беше висок, черноок, с дълги мустаци и с вид на военен. Той отговори на въпроса ми само с кимване, но погледът му беше тъй любопитен, тъй изпитателен, че даже и сега си го спомням. Като влязох в градината, видях господин Амбърли да слиза по една алея. По-

разгледах го тази сутрин и ми се видя много странен, а сега – съвсем ненормален.

– Вие мислите – каза Холмс, – че аз вече имам мнение по този въпрос, но ще изслушам първо вашето.

– От думите му си личеше, че някаква мъка го е обзела; мъчеше се, като че ли бе притиснат от тежък товар. При все това не изглеждаше слаб, както си го представях по-рано, защото мишците му и тялото му са грамадни, а краката му – тънки, подобни на вретена.

– Обувката на левия му крак е напукана, а десният му крак е прекалено прав.

– Не съм забелязал това.

– Не бихте могли да го забележите. Аз познах, че кракът му е изкуствен. Продължавайте.

– Най-много ме учудиха гъстите му къдри, които се подаваха изпод извехтялата сламена шапка, гневният му и страстен поглед и подозрителният му вид.

– Много добре, Уотсън. А какво ви каза той?

– Разправи ми цялата история на своите нещастия. През това време се разхождахме по алеята и аз скришом оглеждах всичко наоколо. Градината беше пълна с растения, там цареше такова безредие, сякаш природата се грижеше повече за тях, отколкото човекът. Аз се питам как една жена е могла да живее

там и да търпи подобно състояние на нещата. Но като че ли нещастният човек съзнаваше това и се мъчеше да я приведе в ред. Държеше в лявата си ръка една четка и мъкнеше кофа със зелена боя, с която се готвеше да боядисва. Въведе ме в една нечиста стая, която му служеше за кабинет, там ние дълго приказвахме. Разбира се, той бе отчаян, защото вие не дойдохте.

„Какъвто съм нещастник, аз не се осмелявах да се надявам за неговата визита, ми каза той, а още повече сега, след като загубих парите си, което много ме наскърбява, аз не мога да очаквам визитата на един толкова знаменит човек, какъвто е Шерлок Холмс.“

Няма слуги и домакинската работа върши една жена, която идва всяка сутрин и остава до шест часа вечерта. В същата вечер, когато госпожа Амбърли избягала, мъжът ѝ, за да я развлече, бил запазил две места в трета галерия на театър „Хеймаркет“; но в последната минута под претекст, че има силна мигрена, тя отказала да го последва и той отишъл сам. Изглеждаше вярно, защото Амбърли ми показва определения за жена му билет, който не е бил използван.

– Ето кое е любопитно – каза Холмс, чийто интерес явно се пробуждаше. – Продължавай-

те, моля ви, Уотсън. Разгледахте ли билета и случайно не запомнихте ли номера?

– Случайно го запомних – рекох аз с известна гордост. – Той съвпада с моя стар номер в колежа – 31. Случайно се е запазил в паметта ми.

– Отлично, Уотсън! Значи столът на мъжа ѝ би трябвало да има номер 30 или 32?

– Сигурно – отговорих аз, без да отгатна мисълта на Холмс, и прибавих, че този стол е от ред „Б“.

– Чудесно. Какво още ви каза Амбърли?

– Показа ми сейфа си. Един истински банков сейф с вратички и железни прегради, приспособен да устои на всякакви престъпни намерения. Но жена му сигурно е имала ключ, тъй като двамата съучастници са успели да вземат седем хиляди лири в пари и ценни книжа.

– Ценни книжа? За какво са им? Амбърли е уведомил полицията.

– Към полунощ, връщайки се от театъра, той намерил касата отворена и ограбена. Жена му била избягала с доктора, без да му остави дори бележка. Оттогава нямал никакви новини, макар че веднага се оплакал в полицията.

За миг Холмс се съсредоточи.

– Вие казвате, че когато сте пристигнали, Амбърли се е готвел да боядисва. Какво боядисваше?

– Коридора. Преди това той вече беше боядисал вратата, някои украшения и писалищната си маса.

– Не намирате ли, че в подобни обстоятелства такова занимание е странно?

– „Трябва да върша нещо, за да разсея мъката си“, така ми каза той. Очевидно това е ексцентрично обяснение. О, той не е ли ексцентричен? В пристъп на ярост хвърли пред мене fotografia на жена си. „Не искам да виждам никога повече това проклето лице!“ – извика той.

– Добре. Какво още?

– Да, още едно нещо, което ме учуди най-много. Върнах се на Блекуей и се канех да се кача в тръгващия влак, когато видях един познат човек да се качва в съседното купе. Вие знаете, Холмс, че аз много добре помня физиономии. Това несъмнено беше черноокият, с когото разговарях на улицата. После още един път го видях на Лондонския мост и го изгубих в навалищата. Убеден съм, че ме следеше.

– Сигурно – каза Холмс, – сигурно! Висок, с дълги мустаци, както ми казахте, и с черни очила.

– Холмс, вие сте магьосник. Наистина тази подробност бях забравил, той имаше черни очила.

– И носеше на връзката си игла с емблема.

– Холмс!

– Всичко това се разбира от само себе си, драги ми Уотсън. Но да се върнем на въпроса. Признавам, че тази работа първо ми се видя абсурдна, за да заслужава вниманието ми, но тя започва да взема съвсем друг обрат. Така, в изпълнение на поръчката ми, сте пропуснали най-важното, тъкмо онова, което би могло да събуди у вас сериозни размишления.

– Какво съм пропуснал?

– Не се сърдете, драги ми приятелю. Не ви укорявам. Никой не би изпълнил по-добре подобна задача; друг дори не би могъл да събере толкова много полезни данни. Но все пак сте пропуснали някои обстоятелства от особена важност. Например какво е мнението на съседите за семейство Амбърли? Това е едно ценно сведение. Какъв е доктор Ърнест – разсипник ли, прелъстител ли? Всеки човек с вашите способности, Уотсън, може да открие в една жена помощничка или съучастничка в извършването на дадено злодеяние. Разпитахте ли госпожицата, която му прислужва, или продавачката в близката бакалница? Аз вярвах, че поне ще си поговорите с младата собственичка на хотел „Синята котва“ и ще научите от нея доста солидни сведения.

– Това мога и сега да направя.

– Безполезно е. Благодарение на телефона и на Скотланд Ярд, без да напускам стаята си, мога да узная всичко, което ми е необходимо. Всъщност то потвърждава разказа ви. В тази страна той има репутацията на един дрипльо и скъперник, а не на възискателен и твърд мъж. Фактът, че крие голяма сума в сейфа си, е несъмнен. Всичко се пази най-добре там, при това никоой не може да знае какво вадиш и прибавяш...

На следващия ден станах рано. Трохите и двете черупки от яйца ясно показваха, че Холмс е станал преди мене. На масата намерих набързо надраскана бележка:

„Драги ми Уотсън, има някои неясноти, за които искам да попитам господин Джозиас Амбърли, след което ще ми бъде по-лесно да се справя със случая или да открия самата му същност. Ще ви моля да бъдете готов към три часа в случай на нужда.

Ш. Х.“

Видях приятеля си в уречения час. Върна се неспокоен, важен и мълчалив. В подобни случаи най-разумно бе да го оставя сам.